

Борис Пастернак
Пролетна вечер

Догаряше небето вече.
В горите глухи на Урал
ездач в разкаляната вечер
прибираще се окъснял.

Едва-едва влечеше конят
подкови, шляпащи със звук,
и бързаха да ги догонят
и локвите със звънък ек.

А ходом тръгнал, изтощено
отпуснеше ли той юзди –
дочуваше се как с бучене
се носят придошли води.

Как кремък кремъкът изкъртва,
как плач долита, екне смях,
и пънове във водовърта
се сричат с буци пръст по тях.

А там, сред клони почернели
от залеза недогорял,
ехтяха славееви трели
като набат, като сигнал.

Върбата там, където чака
с вдовишка кърпа на плещи,
май славеят-разбойник в мрака
на седем дъба пак пици.

Каква беда, каква изгора
го бе разпалила и днес?
В кого сачмите без умора
изстрелваше сред тоя лес?

И сякаш като дявол щеше –
дошъл с каторжници насам –
да търси конни или пеши
уралски партизани сам.

Земя, небе, гори и птици

ловяха този глас заплал,
тия отмерени частици
от лудост, радост, болка, жал.

КРАЙ

© 1957 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Весенняя распутица, 1957

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8280>]